

SIMEK VALÉRIA
Időtlen foszlány

Láttam udvarodban a túlevelűt,
ott álldogált a lépcsőd előtt,
mint aki bejutni szeretne.
Látta léted jeleit, az elcsendesedő
magányos éveket. Leszállt a hó,
nem kerülte el a falut sem,
küszöbödig osont. Ablakodnál
lehorgonyzott, és Te figyelted a
messzi vásznán a hó-süveget szövő
hegyeket. Időző szemed szunnyadó
őrizet volt. Az egyidejűség örökterébe
képzeted fénye áradt, s egy pillanatra
egybeolvadt a múlt és jelen. S az időtlen
foszlány terjengett a hó-gerincen.

Szétszivárgó

A csend a szó mögé áll a jeges
fényű hold alatt. Játék volt, vagy
mégis láttalak? Letörtél nekem
egy ezüstágú holdsugarat, és
távolodtál, mint húrjától a hang.
Bennem a tegnapi gyermek rettent.
Szobánk volt a kert, gyertyánk a
sok csillag, és zöld fű a derékaljunk.
Egy álom hullt szerteszt,
szétszivárgó tinta az ég.